

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 6404/07
21.02.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Данице Богдановић, председника већа, Вере Пешић и Гордане Џакула, чланова већа, са саветником суда Маријаном Тафра-Мирков, записничарем, у управном спору тужиље АА, против тужене Националне службе за запошљавање Републике Србије, Београд, Ул. краља Милутина бр. 8, ради поништаја решења тужене бр. 0031-10412-731/2007 од 13.06.2007. године, у предмету новчане накнаде, у нејавној седници већа одржаној дана 21.02.2008. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиље изјављена против решења Филијале Нови Сад бр. 104-02580-01/07-0410 од 22.04.2007. године, којим јој је признато право на новчану накнаду у трајању од 16 дана почев од 11.04.2007. године, с тим што је новчана накнада утврђена у износу од 17.860,20 динара месечно, што је 50,7083% просечне месечне зараде по запосленом остварене у Републици, а по умањењу за износ доприноса за пензијско и инвалидско и здравствено осигурање исплаћује се у износу од 11.734,20 динара месечно.

У тужби којом је оспоравала законитост решења туженог органа тужиља је истицала да наводи првостепеног органа нису истинити, јер је она новчану накнаду тражила 03.05.2006. године, али јој је речено да је Уставни суд оспорио ово право и зато нема права на накнаду, при том је свака 3 месеца оверавала здравствену књижицу, па је радник у Служби могао да јој каже да има права на новчану накнаду, што је иначе и његова обавеза. Тек у последњем тренутку је од својих колега сазнала да има права на ову накнаду и одмах је поднела одговарајући захтев, али је добила значајно мања новчана средства од оних који би јој били исплаћени да је благовремено била информисана. Са свих ових разлога је предложила да суд тужбу уважи, а оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при наводима из оспореног решења са предлогом да суд тужбу одбије.

Пошто је оценио наводе тужбе, одговор на тужбу, као и целокупне списе ове управно-правне ствари, Врховни суд Србије је нашао да тужба није основана.

Из стања у списима предмета које међу странкама није спорно тужиљи је радни однос престао дана 26.04.2006. године, у "ББ", због споразумног престанка радног односа на иницијативу послодавца, што је и утврђено писменим Споразумом о престанку радног односа који носи број 3/95 од 26.04.2006. године. Тужиља се на евиденцију незапослених пријавила дана 03.05.2006. године, а писмени захтев за остваривање права на новчану накнаду поднела је 11.04.2007. године. У време престанка радног односа имала је стаж осигурања за остваривање права на новчану накнаду у дужини од 31 године и 27 дана.

Међу странкама је спорно да ли је тужиља тиме што се пријавила на евиденцију незапослених лица 03.05.2006. године, поступала у складу са одредбом чл. 110. ст. 1. Закона о запошљавању и остваривању права за случај незапослености, или је била у обавези да поред пријаве поднесе и захтев Националној служби у року од 30 дана од дана престанка радног односа или престанка осигурања. Тужиља, додуше тврди да је она тражила новчану накнаду 03.05.2006. године, тј. истог датума када се и пријавила Националној служби, али у том правцу не пружа никакве доказе, нити предлаже такве доказе, па по оцени Врховног суда Србије, правилно првостепени и тужени орган примењују Закон и то цитирану одредбу чл. 110. када сматрају да се кумулативно морају испунити и један и други услов да би се новчана накнада незапосленом признала, а то је да се пријави, али истовремено и да поднесе захтев Националној служби у року од 30 дана од дана престанка радног односа, или престанка осигурања. То што тужиља тврди да њу нико није обавестио од стране надлежних лица у Националној служби о њеним правима, као и да јој је речено да је Уставни суд Србије оспорио право на накнаду, нису, по оцени Врховног суда Србије, разлози који би били такве природе да би могли бити оправдавајући, и водити томе да се тужиљи призна право на новчану накнаду иако га она није тражила, на начин и у роковима које закон предвиђа, што даље значи да она право може остваривати само од момента када је поднела формални захтев.

Са свих наведених разлога, по оцени Врховног суда Србије, код овако утврђеног чињеничног стања, правилна је одлука првостепеног и туженог органа којом је тужиљи признато тражено право, али тек од

правилна је одлука првостепеног и туженог органа којем је тужилац приписао тражено право, али тек од момента подношења захтева. При том су оцењени сви наводи тужбе, али они не доводе у сумњу правилност и законитост оспореног решења.

Како, по налажењу Врховног суда Србије, оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље, донета је одлука као у диспозитиву пресуде, а применом чл. 41. ст. 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 21.02.2008. године, У. 6404/07

Записничар Председник већа – судија

Маријана Тафра-Мирков, с.р. Даница Богдановић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

СК